

Protokoll, fört vid diskussionsföreningen
"Sjunde" öppna möte hos Hemming Pers-
son i Österkålen, Tredde dag jul, den
7 Januari 1891.

§ 1.

Stolet öppnades med ett hälsnings-tal af Carl Gren-
lund, hvilket nog förtjänade att litet närmare re-
fereras, men som underkastad i däröfver gjorde
några anmärkingar, får det vara nog med att näm-
na att det innehöll mycket som är värdt att minnas
och att det var af den lyckofullhet att det gick till
hjärtat - kort sagt, att det vackra talet hvilket
tal. afslöt med ett poem af Sigurd, gjorde såväl
honom som föreningen all hedra.

§ 2.

Föredrag af Olof Nilsson i Österkålen, "Julskinkens
manövrer", samt en fantasi med titel "Dygdernas
resa", hvilken nog innehöll åtskilliga laktansvärda
sanningar.

§ 3.

Hölla af Anders Johansson Nilsson ett kort föredrag
om kaffe, och dess missbruk, hvilket nog var behjertans-
värt, fast mäkända litet obehagligt för riktiga kaffe-
älskare.

§ 4.

Upplästes af Anders Larsson Hålen ett poem af "Sista",
"Hvad löjden blir."

§ 5.

Föredrag Olof Granlund i Stetteråsen en mycket solig
bit af Sigurd, "När det är skar i Januari", samt "Min
lefnadsöden" af Sista

§ 6.

Uppträdde Carl Franlund Åsterkalen och sjöng änyo sin visa, "Att för en tilltyrat förmig en Tyst i Stället i November anno 1890 af (G. Glader.)" Melodi: Petter Jönsson han sig i Fädernelandet."

§ 7.

Härefter vidtog diskussionen öfver den första frågan programmet rörande frågan, hvilken tydde sålunda:
Är prälsningsarmen understödd?

Dr. Larsson inledde frågan. En mycket ontalad religion rörelse vore prälsningsarmen. Den hade fått uppkomma mycket blanda, icke så mycket för sin lära, men så mycket mera för sitt uppträdande. Hvad som i synnerhet utmärkte densamma vore i inner afseende deras yttreliga fanatism och ofördragssamhet mot dem som icke i alla delar hylla deras åskådning, i yttre afseende deras bullersamma uppträdande, brokiga dragter och efterbildning af vårt militärväsen. För sin del ansåg tal. att de hade en skap åskådning hvilken han sålledes ej kunde gilla, och att om deras läror vunno anhäng bland allmänheten, skulle de genom sin ofördragssamhet undant skada, hvarför den ej borde understöddas. Men churu tal. ansåg prälsningsarmens åskådning viktig, ville han ej verka till att den öfren utträttade åtkilthigt godt, t. ex. i sländets och lastens hälor i de större länderna, där kunde den verka godt, ty den kunde imponera på dess i slände och moralisk vittnenhet sjunkna invånare och då dessa med lif och själ omfäktade deras lära kunde de därigenom dragas från lasten, hvilket de sjelft ej skulle lyckas. Där kunde de således utträtta godt, men ej bland människor i allmänhet.

Anders Johansson Helsing. Instämde med föregående tal. Han hade bevis, bland annat genom deras egna tidsningar och Tidskriften att de ej kunde imponera på

folket, annat äro i stora städer, bland last och armad, där människorna ej kunde gå i kyrkorna, emedan de ej kunde visa sig bland finare folk i sina klädningsor, men på frälsningsarméns möten kunde de gå som de voro, i sin slitna arbetsblus. Dessa, som ej på annat sätt hade tillfälle att tillfredsställa sitt religiösa behof, kunde hänföras af deras sammelsurium och beskrifning öfver sin lycka, skilja sig från lasten och blifva betydliga människor. Där borde den således understöjas, men ej hos oss, ty de som här ej kunde förbättras på annat sätt, så kunde det ej heller göras genom frälsningsarmén.

Nils Jonasson i Westerhåken. Instämde. Här borde den ej understöjas, vi hade goda predikanten eljdt och hade ej behof af frälsningsarmén. Man borde ej upplåta sina lokaler för deras möten, då de ändå ej gjorde annat än skada.

Som ingen mer ville uttala sig, förklarades diskussionen afslutad, hvilken afseende skulle få utgöra svar på frågan.

Därefter togs till behandling tredje frågan på programmet, hvilken lydde sålunda: Skall tryck- och yttrande-friheten utsträckas eller inskränkas? Frågan inleddes af

Jonas Persson Backen. Det hade i alla tider varit skäligen trängt på detta område, den som vägat fritt uttala sina tankar hade ofta straffats. För sin del ansåg det. att både tryck- och yttrande-friheten borde utsträckas, hvilket nog också komma att ske fast det ej ginge så fort.

Anders Johansson Hermon. Hvad anginge yttrande-friheten borde den utsträckas, ty man säger nästan dagligen i tidningarna att personer dömas inom lön och boni för det de uttalar sina åsigtas. Tryck-friheten däremot borde icke utsträckas, ty därigenom skulle en hel hög smuts-litteratur

öfversvämman landet, hvilket skulle verka demokratiserande på befolkningen.

Magnus Larsson Skon. Både yttrande- och tryckfriheten borde utsträckas, ty det var ju just genom böcker och talare som folket skulle bli upplyst, man borde därför få förtä uttala sin mening. Det kunde ej nekas att åtskillig smutsliteratur skulle utkomma, men frinnade som undant uttalade det som vore rätt och sant, blöfva afren straffades, hvilket afren nu ofta hände.

Carl Granlund: Återkräven. Yttrande och tryckfriheten vore nog mycket inskränkta. Genom en utsträckning kunde nog åtskilligt komma i dagen som vore till mera skada än nytta för den skunniga som ej kunde skilja på rätt och orätt. Det utkomma bedan nu så mycket dåligt att det vore en ren slump för den okunniga att fatta det rätta. Om friheten utsträcktes finge man mera att välja på och kunde då hållit utvälja det goda och förkastat det dåliga. Det skulle således ej skada, om den utsträcktes en smula.

Per Larsson Backen. Att en vidsträckt yttrande- och tryckfrihet kunde ha vissa olägenheter och att man sett att därigenom kunde skidas, var klart. En maktig politik kunde t. ex. sprida uppviglande skrifter, eller på annat sätt uppvigla folket, hvarpå som exempel kunde anföras den boulangistiska rörelsen i Frankrike, hvilken hade till följd att Boulanger måste landsförvisas. Man hade dock exempel på att man genom inskränkning af friheten ej vunnit det åsyftade ändamålet, utan tvärrt tvärt om, såsom i Tyskland, där man nyligen måst upphäva lagen mot socialistiska umröden den ej haft åsyftad verkan. Man kunde ej utrota en ond och gelom att förbjuda den, utan tvärrt motsatt.

Diskussionen öfver denna fråga förklarades hämmat absolut, och besluts att densamma skulle få utgöra svar på frågan.

Härför afvengicks till diskuterande af andra frågan på programmet så lydande: Är det rättvist och i sedligt och samfundligt hänseende fördelaktigt att prostitutionen afskaffas? Frågan inleddes af Jonas Persson Backen. Hade ej så noga tänkt sig in i frågan. Det voro nog många som ville afskaffa prostitutionen, men äfven många som höllt på att den borde bibehållas. För sin del ansåg han att den borde afskaffas, hvilket nog till slut komma att ske fast det ginge långsamt. Ville påpeka att den redan vore afskaffad i Norge, och svenskarne borde kunna reda sig den lösutän, så väl som norrmännen, dock borde det fördras straffar uppriktigt af det samhället om den afskaffades. Simon Nilsson Westerhålen. Ville ha Jonas Persson förklara hvad som menades med ordet prostitution, ty det kunde vara många som ej hade reda därpå.

Jonas Persson Backen Ville bli damernas skull ej gärna ingå på någon närmare förklaring af detta ord, de flesta visste det nog ändå.

Magnus Larsson Tilen. Trodde att ordet prostitution betydde förnedring, i detta fall skulle det således betyda kvinnans förnedring.

Goran Lundström Westerhålen. Förstående talares förklaring att ordet betydde förnedring, temligen ensidig. Fann intet hinder för sig att sätta närmare uttryck för dess betydelse.

Jonas Persson Backen. Trodde att de flesta nog visste det, men så man nödvändigt ville det så kunde han upplysa att det var en inrättning i de större städerna, hvarigenom osedligheten understöddes af staten.

Carl Frankensjö Westerhålen. Litet kvar visste nog hvad prostitution betydde. Instämde med Magnus Larsson att det betydde förnedring, men såväl manne

som kvinnans, ty det vore i själfrä värbet, af lag
skyddad osedlighet. Hvad själfrä frågan anginge,
vore det visserligen rättvist att borttaga den, såsom
varande en araturisa mot kvinnan, om osedligheten
därmed kunde hämmas, men den skulle lika fullt
fästas, ty naturlagarna kunde visserligen stäffas men
ej upphäffas, och följden blefve att en mängd smit-
törsamma sjukdom skulle spridas, då man ej vore
pliklig att låta undersöka sig. Dessutom skulle det
bli ännu farligare för fruntämren än det nu är. Om
oskyldig lantplicket som kommer till en stad vore låt
förloft, och skulle då mycket mera bli utsatt för
frästelser, och således lättare sälja sin hed, hvar-
af följde att samhället skulle öfversvämmas af en hop
våktas barn, hvilket nu icke är fallet, ty de prä-
stiterades kvinnorna föda icke barn, enligt hvad
läkare uttännt. Det finnes endast ett som kunde af-
hjälpa osedligheten, nämligen äktenskapet. Ett värk-
ligt äktenkap bygt på omsidig uppriktig kärlek
vore den säkraste dam mot osedligheten, men det
finnes till och med många äktenkap som ej vore
annat än en legaliserad prostitution, äfven finnes
äktenkap som kunde sägas vara legaliserad våld-
täkt. På länge det vore så, kunde osedligheten ej bort-
tagas och då vore prostitutionen nödvändig, utan den
skulle samhället gå under.

Per Larsson Boken svarar sig liksom protesterat mot
föreg. talarens påstående att samhället skulle gå under
såsom varande allt för skarp. Att våkta barn skulle
öfversvämma landet vore äfven ett mindre giltigt
skäl. Prostitutionen vore ett större ont ty den vore onat-
urlig. Tal. var af samma mening som föreg. att det
vore en värtvisa mot kvinnorna att de skulle un-
dergå en närgående läkareundersökning, då äfven
mannen både lika stor skuld, men då den icke
afsäje att befördra osedligheten utan att förebygga,

smittösmanna sjukdomars spridande, äfven bland oskyd-
lige, och intet annat medel därfor funnes så måste
den få vara kvar. Hvad namnet anginge var ordet
fornedring, en allt för vederlyftig förklaring, frastitue
onen störe den läkareundervisning de måste undergå.
Föran Sundström västerkålen. Äktenskapet var
ingen barn mot ordet beten, den bedrefvas lika fullt
ändå.

Carl Franlund Österkålen. Ville ej bestämda att
det var litet onaturligt i prostitutionen att inga barn
föddes, annars var det nog lika naturligt, men det betyg-
de ändå mindre. Villkoll att samhället ginge under
om den borttoges. En hvarje är ikad med oss af värdta
barn skulle födas, hvilka i allmänhet finge en säm-
re uppfostran än inom äktenskapet födda, så var
äminstone förhållandet i städerna. De värdta finge ej
lära sig något nyttigt, blefvo ej annat än gäddpöjkar
och andsjunka i moralisk ruttnehet, och därmed sjönke
äfven samhället. Därjemte skulle en hel lag onatur-
liga laster komma i gång, hvarigenom stället mer och
mer försvagades, och följden blefve att samhället
slutligen ginge under.

Peter Larsson Backen. Man hade ej tänkt för att be-
fria samhället från värdta barn och motarbetas onatur-
lig osedlighet däman inrättat prostitutionen, dess an-
daml var endast att förhindra smittösmanna sjuk-
domars spridande.

Carl Franlund Österkålen. Medgaf att man
därmed ville förhindra smittösmanna spridande, men
man hade nog äfven tagit ord i beräkningen att
skydda samhället från undergång. Så den funnes, var
andra ej så mycket uti att för frästelsen, man hade nog
äfven tänkt på detta.

Peter Larsson Backen. Trodde ej att samhället ginge
under om den afskaffades. Ville endast säga: Olyck-
liga Norge, om så var förhållandet!

Olof Jonsson Österkalen. Ville upplysa om att hvar ättande kvinna i hufvudstaden voro prostituerad. Prostituerade voro en skam för staten, och borde vilkorligen afskaffas.

J. Sundström Österkalen. Prostituerade voro ingen skam för staten. Far betrifflade dessutom att hvar ättande kvinna i Stockholm voro prostituerad; det voro alldeles för mycket tilltaget. Ville därjemte fråga om det voro en större skam för en prostituerad än för en annan kvinna att gå till sakkam.

Carl Brandlund Österkalen. Kunde icke gilla Olof Jonssons äsigt. Det voro en ännu större skam för staten om den tillåte att ännu flera sjukbo i lasten ville ännu en gång jämna om att naturlagarna kunde stöpas om ej upphävas. Svenska folket hade ännu ej lyft sig så högt i sedligt hänseende att det voro herre allier sig själft; därpå voro dryckenskapen ett bevis. Svenska staten underhålle ej prostituerade för andra än dem som behöfde den, om alla voro tvungna att begagna sig deraf, då löst voro den en skam. Nils Larsson Österkalen. Ansåg att den borde afskaffas. Den som ej kunde råda tillräckligt öfver sig, ej fallt i det gilla prostituerade, så som utlade den som ej kunde råda sig den förutan kunde gärna dö ifall han adroge sig någon smittsam sjukdom.

Eric Andersson Backen. Trodde att största delen af svenska folket ville ha bort den, hvarför den äfven borde borttagas.

Jonas Persson Backen. Ansåg att så man i Norge reddo sig lika bra den förutan, och ändå inte ämbli voro mera betungade af adketa barns underhåll än svenska skarne, så borde det ej vara någon större risk att afskaffa den äfven här.

Anders Löfdberg Österkalen. Sattämde med Jonas Persson. Om jag het vät - så talaren - så få i Norge de som föda adketa barn fångelar.

Goran Sundström Tasterkålen. Wille påminna om att vi ej lydde under Storge och således ej behöfde ta exempel därifrån, det wore i stället norman-
nen som lärnade kongen af oss.

Carl Granlund Asterkålen. Skulle för egen del ej ha nägot emot att den borttoges. Det wore
Chulverklassen öfverklassen som begagnade sig där-
af emedan den hade mera höjelse för denna last
än arbetarklassen, hvars arbetes förtråde större kraft
ansträngning. Följden af dens borttagande blefve
att vi öfvertröskades af såketa barn som öfverklassen
producerade - såsom arden falla - och arbetarna
singe underhålla. Tat. hade en gång varit till
Stockholm och var der många gånger ute om aft-
narna, hvarvid han såg mycket som han ej skulle
vilja förtälja. Öfverklassen wore mera spjunken
än man kunde tro.

Peter Larsson Backen. Ansåg att föregående tal.
öfverskattat de farliga följderna af dens borttagande.
Det wore en märklig uppfattning att prostitutio-
nen skulle underhållas för att öfverklassen skulle
ha tillfälle att tillfredställa sin lust. Öfverklassen
hade ej större behof däraf än andra, de kunde ju
gifta sig öfver de och lifva som andra människor.
Om det wore som Carl Granlund sagt ville han ännu
en gång säga: Olyckliga Storge!

Olof Granlund Flätteråsen. Wille uppmana de
älskvariga damerna att gifva sig i frägnen. Om de
nu tige, måste det annes som de vilke hä den kvar.

Olof Jonsson Asterkålen. Det wore egendomligt
att mogna fredliga landböor kunde rekommendera
prostitutionen. Om den blefve afskaffad måtte ifråga-
varande last utökas i hemlighet, hvilket wore ett
mindre brott.

Carl Granlund Stålen. Det wore märkligt att
ett brott som föröfrades i hemlighet ej wore lika stort

som om det skeddé äppet.

Göran Sundström i Förtärlägen. Olof Jonssons uttryck
voro "onaturligt". Innetän di, att damerna borde yttra sig.

Olof Grandlund i Slätteräsen det tyckes som de vilja
lämna oss i den tron att de vilja ha kvar den.

Härmed förklarades den liffliga diskussionen af-
slutas och skulle densamma på utgåva svar på
frågan.

§ 8.

Uppläste Anders Johansson Häimon ett poem:
"En snåle prästen"

§ 9.

Uppträdde Carl Grandlund i Förtärlägen och sjöng en
visa af "Steki", hvilken han tillämpade på "Öre-
brotärsen"

§ 10.

Uppläste Per Larsson i Backen ett af honom förfat-
tadt poem, en efterbildning af Bunbergs "Wäit Laid",
utgående ett kafferi öfver förningen "Fogjet."

§ 11.

Häimon ett apropo till den förda diskussionen i pro-
stitutionsfrågan, lördag Olof Grandlund i Slätteräsen ett
stycke af Liquid, med öfverskrift: "Hemiska afslöjanden,
eller huru man Pall Mall Gazette i Wien", hvilket
belades med applåder.

Härefter förklarades mötet afslutadt.

Så som oövan

Magnus Larsson (Backen)

Anders Larsson

1. Ordförande.

2. Sekreterare.

3. Justerare.

G. Sundström

Anders Larsson

Protokoll, fört vid diskussionsfö-
ningen "Tjötts" möte hos Hemming
Persson i Båken lördagen den 118
Januari 1891.

§ 1.

Anmälde sig och intogs i föreningen Erik
Andersson i Båken och Per Hemmingsson i
Österkålen

§ 2.

Förväntades upprop, hvarvid följande medlem-
mar voro frånvarande: Olaf Nilsson, Simon Nil-
son, Per Olsson, Anders Persson, Per Jansson,
E. Stål, alla från Vesterkålen; Simon Orrell, Lars
Lundström, Nils Larsson, Erik Larsson, Lars Larsson
Hemming Persson, Per Persson, Nils Persson, alla
från Österkålen; Anders Johansson Skismön, J.
D. Brun, Per Larsson, Magnus Larsson, Lars Larsson
och Anders Eriksson, alla från Båken; Olaf
Lundström Skälteråsen, Jonas Persson Båke, samt
Nils Jonsson i Vesterkålen.

§ 3.

Upplästes och gästades de vid föreningens ordi-
nari möte den 28 december 1890, samt des öpp-
na möte den 6 Januari 1891 följande protokollen.

§ 4.

Därefter togs till behandling följande af Lars
Larsson i Båken uppeställda frågor:

Hvilket är bättre att mäcka mull på myrjord
eller myra på härdjord? Som frågas uppestäl-
lan var frånvarande begärdes ordet af
Lövan Lundström Vesterkålen, som ansåg att
det var bättre att mäcka mull på myrjord, isyn-

mycket om man hade ännu mer af. Om det vore litet styfvare arbete, så vatte det så mycket bättre i stället.

Carl Granlund Åsterkålen. De som mera hade försökt jordbruket borde yttra sig. Tal. hade ej själv försökt det och kunde ej bestamma hvad som vore bättre, varat berodde på hvad slags jord man hade, isynnerhet i fråga om härdjord. Hade man kalkjord, trodd. Let. att myrmärlning vore onödig, ty den vatte bra ämbi; så vore åtminstone förhållandet då den vore odlad, och det vore nog lika afven då den vore odlad. På grusjord behöfdes däremot myra, dock hade det vara svartmyra, mossjord behöfde först ligga och ruttas ihop, om den skulle kunna med någon fördel användas. Lika nödvändigt vore det nog afven att mäcka mull på mossjord.

Nils Nilsson Ysterkålen. Öfverens Carl Granlund yttrande att kalkjord ej behöfde någon myra, såsom påkunnade all grund, den skulle i så fall vara myllhaltig. Kalkjord innehölle i allmänhet mycket kalk och behöfde myra för att frambringa myllhalten, eljest vore den omöjlig att besä. Afven på grusjord behöfdes myra för att frambringa myllhalten. Hade man tillgång på gödsel, behöfde dock mindre myra. På mossjord däremot, såsom varande fattig på mineraler vore lika nödvändigt att påföra grus. Ansig frågan omöjlig att besvara.

Hemming Nilsson Åsterkålen. Ansig att frågan mycket väl kunde besvaras, såväl med teoretiska kunskaper som genom praktisk erfarenhet. Kalkstensjord vatte nog bra med blott gödsel, men som det i Stalen ej fanns annat än grusjord, så behöfdes det afven myra. Dock trodde tal att grusning af mossjord vore ett fördraga, fast det förord mycket arbete. Visserligen kunde man frambringa bättre

sädeskärvar med konstgjorda gödningsämnen, men för härdlingen var gummig nödvändig, dock fördrades det afven gödsel, omhvarv väl det ingenting. Olaf Nilsons yttrande att det behöfdes mindre myra blott man hade tillgång på gödsel, galdes endast om man hade kalkjord, och sedan finnes ej i Åsterkålen, hvareför det där fördrades mycket myra.

Olaf Nilsson Åsterkålen. Tillhöll sitt yttrande att frågan var omöjlig att besvara, då man ej hade det göra med någon viss jordart. Båda delarne voro nödvändiga på vissa jordarter. På härdjord, hvilken i allmänhet var fäst på kväfvhaltiga ämnen fördrades det myra för att ersätta bristen på kväve. På myrjord fördrades det mull, eljest voro den för lätt. Thesade man med återrenar behöfdes ingen gödsel. Hemma i Åsterkålen hade man tagit grus från platsen där den gamla ladugårdens stätt, hvilket troligtvis var något genomdränkt med urin, och därmed gresat några myrreuter, hvilka sedan vuxit fram ad utan gödsel, och ännu växte lika bra. Tille afven anlön ett exempel från Tyskland, där det funnits stora slätter af myrjord hvarpå ej vuxit någonting, men en person vid namn Passac företog sig att där gräva djupa grafvar hvare han upphämtade grus, hvilket fann djupt under myran. Däraf förhöde han sedan ungefär en fot tjockt, och sedan har dessa slätter, hvarest föin ej växte någonting, blivit rika skidor mest af hafre. Båda delarne voro lika nödvändiga.

Hemming Persson Åsterkålen skunde afven anföra ett exempel. Afven hos honom hade tagit grus från en gammal ladugårdstomt, hvilket utskotts på myra, men med det resultat, att på den plats där det påförts växte ingenting, hvarekän såd eller hö, hvareaf det då gitt den slutsatsen att det var mestadt med kväve så att det blif för starkt, på myrjord fördrades

högrygga för att få skörd. Hvad anginge exemplet från Tyskland kunde det ej tillämpas här, emedan såväl jordmännen som förhållandena i öfrigt här voro annarlunda.

Olof Nilsson Österkålen. Medgif af exemplet från Tyskland ej kunde tillämpas här. Hvad det af Fleming Persson afhördade exemplet anginges kunde det ej förklaras på annat sätt än att det blifvit för tjockt grusadt. Urin innehålle föröfrigt ej så mycket kväfvä, utan dess hufvudsbeständdel voro kali, och som kali bildade strävarsten, kunde häskördens mislyckande ej förklaras på annat sätt.

Per Persson och Anders Bozdlög i Österkålen, samt Olof Olsson och Anders Perstou i Österkålen uppträdde afven i frågan, och voro i hufvudsak af samma åsikt som Olof Nilsson, nämligen att frågan ej kunde besvaras, då det ej voro fråga om någon viss jordman.

Olof Jansson Österkålen. Frågan voro ej omöjlig att besvara. För sin del ansåg tal att man kom längre med att mäcka mull på myrjord än myra på härdjord. År 1860, således för trettio år sedan hördes hos honom mull från gäddplanen på ett stycke myrjord, hvilket sedan föll stäordigt till 1890, då det ännu växte lika bra som i början. Grus voro föröfrigt bra afven på tung berjord.

Peren Sundström Österkålen. Frågan voro i sitta nuvarande stich svår att besvara, men om den ändrades sålunda: Hvilket är fördelaktigare att odla härdjord eller myrjord, så kunde han svara att det förra voro fördelaktigare, ty härdjord växte längre. Olof Jansson voro långt efter sin tid, ty trettioårigtavelbruk voro numera förkastadt, emdatt ettärigt, tvåärgt och sexärgt beagnades.

Olof Jansson. Om man finge en bit att växa i trettio år, så kunde man ju spara den gäddel för den jord som bättre behöfde den.

Detta var det hufvudsakliga af den vidlyftiga dis-
kussionen, hvilken äfven skulle få utgöra svar
på frågan.

Härefter diskuterades följande, äfvenledes af Lars
Larsson i Basken inlemnade fråga:

Skän det vara till nytta eller skada att kvista
sin barrskog?

Göran Sundström Åsterkalen. Trodde att det vore
nyttigt att kvista barrskogen, äfven ^{om} det ska att gallra
den.

Carl Franciscus Åsterkalen. Frågan vore svar att besva-
ra då dess upptällare ej vore närvarande och förklara-
rade huru han hade tänkt sig saken: om det vore
fråga om att kvista den ända till toppen eller endast
ett stycke nedanifrån. I senare fallet vore det nog bra,
den väste fortare och blefve varkrare. Wille äfven
förorda gallring där den vore för tät, fast detta icke
höorde till frågan.

Hemming Persson Åsterkalen. Det vore ej fråga om
att kvista den i toppen. Öfverflade att det vore till
någon nytta att kvista barrskog. Att kvista granskog
kunde vara högst betänkligt. Det ville ej inga i något
svar ansåg det dock icke rådligt att kvista granskog, ty
granen vore ömtålig, och om man hackade i barken
blefve hela trädet sjuk. Stig kunde man förskona den,
men med latsamma kunde man äfven förstöra den.
Att kvista tallskog hade däremot ingen fara, dock
vore det ej heller till någon nytta.

Carl Franciscus Åsterkalen. Trodde att Hemming Persson
förhågor använde granskogens kvistning vore oprunda-
de. Som bevis för kvistningens nytta berättade han att
hans far för tjugo år sedan kvistat skogen på ett ställe,
där det då fanns endast småskog. Som den var ganska tät
gallrades den äfven något. Men om man nu går dit,
sade tal. skall man få se hvilken verklig kvistning

hade. För det första började det att växa gräs emellan granna, och äfven granskogen började växa mycket fort, och ad nu ovanligt tjukt och frodig, desutom såg den så frisk ut att tal. var säker på att den ej var sjuk. Kvistarna hindrade tal-skennet att nå jorden, hvilket var ett nödvändigt vilkor för att växterna skulle trivas.

Olaf Olsson Tosterkålen. Frågan var om att besvara. Dock ville tal. understå sig Hemming Persson. Den kvistade granskogen såg frisk och frodig ut, men då den blefves stöt, funnes det få friska trädstörsta delen var sjuk. Allt kvistat tallen var de småt ha, ty den var talig, och blefve ej sjuk. Hemming Persson Tosterkålen. Om man skulle se efter på det af Carl Cronlund omtalade stället, då det blef kvistat för tjugo år sedan, så kunde största delen var sjuk. Tal. hade upmärksam på grannen växt och såg frodig ut äfven om den var sjuk, hade desutom hört ett uttalande af en skogslingen, hvilken väl måste anses som en auktoritet på detta område, såsom besittande vidsträckt kunskap i skogsaktsel. Denne uttryckte såväl kvistning som gallring, emedan den kvistade och agallrade skogen växte mera på höjden än på gränsen och blefve följaktligen af bättre kvalitet.

Olaf Nilsson Tosterkålen. Instämde med Hemming Persson. Det var förkastligt att kvista barrskogen, äfven om man blott höjre af kvistarna, den växte därjämte sämre på höjden. Solkenet var desutom icke bra för granskogen, den växte bättre i skuggan. Detta kunde man se på höjden, att på stället såg det ut som ett stort norr funnes mera grön, hvassmot tallen förträdesvis växte på sidorna stället som lutade mot söder. Äfven tallen blefve genom kvistningens af sämre kvalitet. Den enda kvistning tal. ville förorda, var att med en häpp slå af toskvistarna.

Carl Franckens Österkalen. Var öfvertygad om att skogen var frisk för det förut omtalade skället där den blifvits för tjugo år sedan. Granen växte öfver för båda sidorna af barkarne, hvilket bevisade att den mycket väl tillde solken. Solken var till och med ett oändligt lifsvilka, ej blott för granen, utan för alla växter. Gallring skadade icke, om skogen var allt för tät, hindrade solen att skina, hvar igenom den växte samre.

Olof Nilsson Tosterkalen. Tidhöll att granen för drog skugga, liksom många andra växter.

Anders Ljung Österkalen. Att granen för drog solken, bevisade däraf att den i solken växte tjukt och frodig, under det den i skuggan hade varit torrväxt.

Hemming Persson Österkalen. Skogen behöfde ej mera hollys än det som faller för topparne, detta hade väl hört af den förut omtalade skogingenomden.

Carl Franckens Österkalen. Tidhöll att ingen växt, kunde växa utan solken, det verkade nog öfver i skuggan, fast i mindre grad. Det solken som fälle för topparne var nog tillräckligt för att skogen kunde lifva, men den tillfödes dock bättre och växte fortare då den frige blef mera solken, den blifve då ej heller så lätt sjuk. Att lugna af kräftarne inverka på, blott man ej lackade i barken.

Hemming Persson Österkalen. Tille hemstaden Carl Franckens. Skade sett en granhog som för några år sedan blifvits öfverkast, men det fanns naturligtvis ganska mycket kvar, af de tre dimensionerna, hvilken nu kunde sigas vara gallrad, men med det resultat att den kommer att torka. Detta kom sig däraf att solken nu genom gallringen blifvits för starkt.

Olof Nilsson Tosterkalen. Bemärkte Anders Ljung, att granen växte frodigare för solken kunde hem-

ma sig därpå att naturen had utrustat den med
 mera barr, för att skydda stammen mot solgullet
 att växten verkligen kunde lifva utan solguld, visade
 sig däraf, att om man lade ett bräde på marken,
 växte gräset, och blef till och med betydligt längre,
 under brädet ehuru det blef hvitt, men den hvita
 färgen kom icke af brist på solguld, utan af brist
 på ett annat ämne i luften, kvars namn tel. ij kunde
 finnas sig, hvilket ästäckom växtgrönans. Samma
 iakttagelse kunde man äfven göra under höstisjorna.
Carl Granlund. Österkalen. Att granen växte
 frödigare på soliden vor icke därför, att kvistarna
 skulle skydda stammen mot solskenet. Tal. trodde,
 att äfven Olof Nilsson måste veta att det vor ge-
 nom baret som granen hemtade sin näring ur
 luften. Det syntes således som den vor mera begärd
 att taga sin näring ur luften i solskenet än i skug-
 gan. Tidhöll att utan sol skulle intet lif finnas.
 Att gräset växte under ett bräde eller en kåkasjäs
 betydde ingenting, ty solen verkade nog äfven där, fast
 i mindre grad, att den skog Lemmings Persson omtalade
 torrade, berödde ^{fruktig} däraf att den varit allt för tät och
 foljaktligen hade litet barr, när den då blef för mycket
 gallrad, sken solen för starkt, då den ij förut bar
 van vid något solken.

Första Sundströms testurkalen. Då man ändå måste
 hugga barr, vor det bättre att kvista skogen, så finna
 den stå kvar, kvistade man icke, måste man hugga ned
 den.

Olof Nilsson testurkalen. Tidhöll att skogen hade
 mycket kvist på öppna platser för att skydda stammen mot
 solskenet, till dess mörkreten blivit adrs. Beträffade att
 solen verkade under ett bräde. Gallringen hade ännu
 en olägenhet utom de förut påpekade, nämligen att stor-
 men finna frukt tilltråde.

Olof Jansson Österkalen. Testurkalen med Carl Granlund.

Friserligen kunde det hända att det ej vore bra att käre
ramn ut af solkenet, men den växte dock fortare och
blef bättre till vädskog.

Setta var det väsentligaste af den långa lifliga diskus-
sionen, och beslutats att densamma skulle få utgåva svar
på frågan.

§ 5.

Till ordförande för nästa möte valdes Erik Larsson
och till vice ordförande Erik Olsson, båda från Österhåla.

§ 6.

Till sekreterare för de tre nästföljande mötena valdes
Magnus Larsson Skien.

§ 7.

Att vid nästa möte underhålla valdes Olof Olsson i
Vesterhåla

§ 8.

Bestämts att nästa möte skulle hållas söndagen den
1 Februari vid vanlig tid.

§ 9.

Med anledning af en till föreningen inlämnad skrif-
velse angående den förda diskussionen i praktikon-
frågan vid mötet, trettiondedag, jeh upptod en stunds
ganska skarpt meningentväst, och beslutats att skrifvel-
sen ej skulle till någon förenings ätzais förmedla.

Slutet afslutades mötet.

Tag som ofvan

Magnus Larsson

Anders Larsson

Sekreterare

Justitens:

Per Petters

E. Larsson